

З. П-къ Хр. С-й-въ.
Адвокатъ въ Търново.

БОРБИТЪ НА БЪЛГАРИТЪ ЗА ОБЕДИ- НЕНИЕТО ИМЪ.

Обединението е естественъ националенъ стремежъ. Омиръ казва: „Единъ народъ, който не е обединенъ, има само половинъ душа. Той нѣма да се успокои, до като не намери цѣлата си душа.“ Бисмаркъ уприличава обединителния стремежъ на устрема на притока да се присъедини къмъ реката. Никаква преграда не може устоя на буйния притокъ да се присъедини къмъ реката.

Обединението е священъ идеалъ на народитѣ. То е най-възвишената държавна задача. Националниятъ стремежъ за обединение е непреодолимъ и никакви препятствия и прегради не могатъ да спратъ този стремежъ въ предназначения му пътъ.

Историята е отбѣлезала стремежа на борбитѣ ни къмъ обединение въ всичкитѣ векове на нашата история. Вражаската съпротива е забавяла, но не и унищожавала този стремежъ. Въ великитѣ епохи на Крума, Бориса, Симеона, Самуила, Иванъ-Асѣня, Калояна и др. България е осъществявала идеала си. Намирѣйки се на кръстопътя на свѣтовнитѣ съобщения и безсилна по нѣвга да се противопостави на стихийния напоръ на егѣпциитѣ стремежи на голѣмитѣ народи, България изпита и злочестинитѣ на робството. Но подтисничеството не сломи националниятъ духъ на българитѣ, нищо не се оказа въ състояние да го задуши. И прояви се той въ редъ борби въ хайдушката ни епоха и църковната борба, въ епохата на възраждането и въ възстанническитѣ борби въ освобождението, съединението и войнитѣ.

Обединителниятъ духъ презъ всичкитѣ векове живѣ въ нашата история, живѣ въ легендитѣ и споменитѣ за великото минало, за миналитѣ бурни и тежки времена. Майката съ песни надъ люлката на младенцитѣ сж посѣвали култа на обединителното дѣло. Въ буйни или тяжни мелодии детето е преживявало бурнитѣ ни, величави исторически епохи, злочестинитѣ отъ безразборнитѣ ни вътрешни раздори и борби, кошмара на мъченическото ни подтисничество, вихъра на